

H. C. Andersen – Eventyr 145: Solskins-Historier. (1872/1869) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen – Eventyr 145: Solskins-historier (1872/1869) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
"Nu skal jeg fortælle!" sagde Blæsten. "Nei, tillader De," sagde Regnveiret, "nu er det min Tour! De har længe nok staaet ved Gadehjørnet og tudet alt hvad De kunde tude!" "Er det Tak," sagde Blæsten, "fordi jeg til Ære for Dem har vendt mangen Paraply, ja knækket den, naar Folk ikke vilde have med Dem at gjøre!" "Jeg fortæller!" sagde Solskinnet, "stille!" og det blev sagt med Glands og Majestæt, saa Blæsten lagde sig saa lang den var, men Regnveiret ruskede i Blæsten og sagde: "Det skulle vi taale! hun bryder altid igjennem, denne Madame Solskin. Vi ville ikke høre efter! det er ikke Umagen værdt at høre efter!" Og Solskinnet fortalte: "Der fløi en Svane hen over det rullende Hav; hver Fjer paa den skinnede som Guld; een Fjer faldt ned paa det store Kjøbmands-Skib, som for fulde Seil gled forbi; Fjeren faldt i det krøllede Haar paa den unge Mand, Tilsynsmand over Varerne, Supercargo kaldte de ham. Lykkefuglens Fjer berørte hans Pande, blev Pen i hans Haand, og han blev snart den rige Kjøbmand, der nok kunde købe sig Sporer af Guld, forvandle Guldfad til Adelsskjold; jeg har skinnet ind i det!" sagde Solskinnet. "Svanen fløi hen over den grønne Eng, hvor den lille Faarevogter, en Dreng paa syv Aar, havde lagt sig i Skyggen af det gamle, eneste	"Nu skal jeg fortælle!" sagde <i>Blæsten</i>. "Nej, tillader De?", sagde <i>Regnvejret</i>, "nu er det min tur! De har længe nok stået ved gadehjørnet og tudet alt hvad De kunne tude!" "Er det tak", sagde <i>Blæsten</i>, "fordi jeg til ære for Dem har vendt mangen paraply, ja knækket den, når folk ikke ville have med Dem at gøre?" - "Jeg fortæller!" sagde <i>Solskinnet</i>, "– stille!" Og det blev sagt med glans og majestæt, så <i>Blæsten</i> lagde sig så lang den var, men <i>Regnvejret</i> ruskede i den og sagde: "Og det skal vi tåle? Hun bryder altid igennem, denne ´madame Solskin´. Vi vil ikke høre efter, det er ikke umagen værd at høre efter!" Og <i>Solskinnet</i> fortalte: "Der fløj en svane hen over det rullende hav; hver fjer på den skinnede som guld; en fjer faldt ned på det store købmandsskib, som for fulde sejl gled forbi; fjeren faldt i det krøllede hår på den unge mand, tilsynsmand over varerne, <i>Superkargo</i> kaldte de ham. Lykkefuglens fjer berørte hans pande, blev en pen i hans hånd, og han blev snart den rige købmand, der nok kunne købe sig sporer af guld, forvandle guldfad til adelsskjold. Jeg har skinnet ind i det!" sagde <i>Solskinnet</i>. "Svanen fløj hen over den grønne eng, hvor den lille fårevogter, en dreng på syv år, havde lagt sig i skyggen af det gamle, eneste træ herude. Og

Træ herude. Og Svanen i sin Flugt kyssede et af Træets Blade, det faldt i Drengens Haand, og det ene Blad blev til tre, blev til ti, blev til en heel Bog, og han læste i den om Naturens Underværker, om Modersmaalet, om Tro og Viden. Mod Sengetid lagde han Bogen under sit Hoved for ikke at glemme hvad han havde læst, og Bogen bar ham til Skolebænk, til Lærdoms Bord. Jeg har læst hans Navn mellem de Lærdes!" sagde Solsskinnet. "Svanen fløi ind i Skoveensomhed, hvilede sig der paa de stille mørke Søer, hvor Aakanden groer, hvor de vilde Skovæbler groe, hvor Gjøg og Skovdue har hjemme. En fattig Kone samlede Brændsel, nedfaldne Grene, bar dem paa sin Ryg, sit lille Barn bar hun ved Brystet og gik sin Hjemvei. Hun saae den gyldne Svane, Lykkens Svane, løfte sig fra den sivgroede Bred. Hvad skinnede der? Et gyldent Æg; hun lagde det ved sit Bryst og Varmen blev; der var vist Liv i Ægget. Ja, det pikkede indenfor Skallen; hun fornam det og troede, det var hendes eget Hjerter, der slog. Hjemme i sin fattige Stue tog hun Guld-Ægget frem. "Tik! tik!" sagde det, som var det et kosteligt Gulduhr, men et Æg var det med levende Liv. Ægget revnede, en lille Svaneunge, fjedret, som af det pure Guld, stak Hovedet frem; den havde om Halsen fire Ringe, og da den fattige Kone netop havde fire Dreng, tre hjemme og den fjerde, som hun havde baaret med i Skoveensomheden, saa begreb hun strax, at her var en Ring til hver af Børnene, og idet hun begreb det, fløi den lille Guldflugt. Hun kyssede hver Ring, lod hvert Barn Kysse een af Ringene, lagde den ved Barnets Hjerter, satte den paa Barnets Finger. "Jeg saae det!" sagde Solsskinnet. "Jeg saae hvad der fulgte!" Den ene Dreng satte sig i Leergraven, tog en Klump Leer i sin Haand, dreiede det med Fingrene, og det blev en Jason-Skikkelse, der havde hentet det gyldne Skind. Den anden af Drengene løb strax ud paa Engen hvor Blomsterne stode med alle tænkelige Farver; han plukkede en Haandfuld, klemte dem saa fast, at Safterne sprøjtede ham ind i hans Øine, vadede Ringen, det kribled og	svanen i sin flugt kyssede et af træets blade, det faldt i drengens hånd, og det ene blad blev til tre, blev til ti, blev til en hel bog, og han læste i den om naturens underværker, om modersmaalet, om tro og viden. Ved sengetid lagde han bogen under sit hoved for ikke at glemme hvad han havde læst, og bogen bar ham til skolebænk, til lærdoms bord. Jeg har læst hans navn mellem de lærdes!" sagde Solsskinnet. - Svanen fløj ind i skovensomheden, hvilede sig der på de stille mørke søer, hvor åkanden gror, hvor de vilde skovæbler gror, hvor gøg og skovdue har hjemme. En fattig kone samlede brændsel, nedfaldne grene, bar dem på sin ryg, sit lille barn bar hun ved brystet og gik så sin vej hjem. Hun så den gyldne svane, lykkens svane, løfte sig fra den sivgroede bred. Hvad skinnede der? Et gyldent æg; hun lagde det ved sit bryst og varmen blev; der var vist liv i ægget. Ja, det pikkede inden for skallen; hun fornam det og troede, det var hendes eget hjerte, der slog. Hjemme i sin fattige stue tog hun guldægget frem. "Tik-tik!" sagde det, som var det et kostbart guldur, men et æg var det – med levende liv. Ægget revnede, en lille svaneunge, fjeret, som af det pure guld, stak hovedet frem; den havde om halsen fire ringe, og da den fattige kone netop havde fire drenge, tre hjemme og den fjerde, som hun havde båret med i skovensomheden, så begreb hun straks, at her var en ring til hver af børnene, og idet hun begreb det, fløj den lille guldfugl. Hun kyssede hver ring, lod hvert barn kysse en af ringene, lagde den ved barnets hjerte, satte den på barnets finger. "Jeg så det!" sagde Solsskinnet. "Jeg så hvad der fulgte!" Den ene dreng satte sig i lergraven, tog en klump ler i sin hånd, drejede det med fingrene, og det blev en Jason-skikkelse, der havde hentet det gyldne skind. Den anden af drengene løb straks ud på engen hvor blomsterne stod med alle tænkelige farver; han plukkede en håndfuld, klemte dem så fast, at safterne sprøjtede ham ind i hans øjne, vadede ringen, det kribled og krabled i tanker og i
---	--

krablede i Tanker og i Haand, og efter Aar og Dag talte den store Stad om den store Maler. Den tredive af Drengene holdt Ringen saa fast i sin Mund, at den gav Klang, Gjenlyd fra Hjertebunden; Følelser og Tanker løftede sig i Toner, løftede sig, som syngende Svaner, dukkede sig, som Svaner, ned i den dybe Sø, Tankens dybe Sø; han blev Tonernes Mester, hvert Land kan nu tænke: "mig tilhører han!" Den fjerde Lille, ja han var Skumpelskud; han havde Pip, sagde de, han skulde have Peber og Smør, som de syge Kyllinger! de sagde nu Ordene med den Betoning de vilde: "Peber og Smør!" og det fik han; men af mig fik han et Solskins-Kys," sagde Solskinnet, "han fik ti Kys for eet. Han var en Digter-Natur, han blev knubset og kysset; men Lykkeringen havde han fra Lykkens gyldne Svane. Hans Tanker fløi ud som gyldne Sommerfugle, Udødeligheds-Symbolet!" "Det var en lang Historie den!" sagde Blæsten. "Og kjedelig!" sagde Regnvejret. "Blæs paa mig, at jeg kan komme mig igjen!" Og Blæsten blæste, og Solskinnet fortalte: "Lykkens Svane fløi hen over den dybe Havbugt, hvor Fiskerne havde spændt deres Garn. Den Fattigste af dem tænkte paa at gifte sig og han giftede sig. Til ham bragte Svanen et Stykke Rav; Rav drager til sig, det drog Hjerter til Huset. Rav er den deiligste Røgelse. Der kom en Duft, som fra Kirken, der kom en Duft fra Guds Natur. De følte ret Huuslivets Lykke, Tilfredshed i de smaa Kaar, og da blev deres Liv en heel Solskins-Historie." "Skulle vi nu bryde af!" sagde Blæsten. "Nu har Solskinnet længe nok fortalt. Jeg har kjedet mig!" "Jeg ogsaa!" sagde Regnvejret. "Hvad sige nu vi Andre, som have hørt Historierne?" "Vi sige: "nu ere de ude!"	hånd, og efter år og dag talte den store hovedstad om den store maler. Den tredje af drengene holdt ringen så fast i sin mund, at den gav klang, genlyd fra hjertebunden; følelser og tanker løftede sig i toner, løftede sig, som syngende svaner, dukkede sig, som svaner, ned i den dybe sø, tankens dybe sø; han blev tonernes mester, og hvert land kan nu tænke: 'Mig tilhører han!' Den fjerde lille, ja han var skumpelskud; han 'havde pip', sagde de, han skulle have peber og prygl, som de syge kyllinger! De sagde nu ordene med den betoning de ville: 'Peber og prygl!' og det fik han; men af mig fik han et solskinskys," sagde <i>Solskinnet</i>, "han fik ti kys for et. Han var en digternatur, han blev knubset og kysset; men lykkeringen havde han fra lykkens gyldne svane. Hans tanker fløj ud som gyldne sommerfugle, udødelighedssymbolet!" - "Det var en lang historie den!" sagde <i>Blæsten</i>. "Og kedelig!" sagde <i>Regnvejret</i>. "Blæs på mig, at jeg kan komme mig igen!" Og <i>Blæsten</i> blæste, og <i>Solskinnet</i> fortalte: "Lykkens svane fløj hen over den dybe havbugt, hvor fiskerne havde spændt deres garn. Den fattigste af dem tænkte på at gifte sig og han giftede sig. Til ham bragte svanen et stykke rav; rav drager til sig, det drog hjerter til huset. Rav er den dejligste røgelse. Der kom en duft, som fra kirken, der kom en duft fra Guds natur. De to følte huslivets lykke, tilfredshed i de små kår, og da blev deres liv en hel solskinshistorie." - "Skal vi nu bryde af!" sagde <i>Blæsten</i>. "Nu har <i>Solskinnet</i> fortalt længe nok. Jeg har kedet mig!" "Jeg også!" sagde <i>Regnvejret</i>. "Hvad siger nu vi andre, som har hørt historierne?" "Vi siger: 'Nu er de ude!'"
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©

ældre online-originaler.

Link:

<http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm>